

Doodskus

Eerder verschenen van Lauren Henderson bij Pimento:

Fatale kus
Zoenen & leugens
Kus in de nacht

Doodskus

LAUREN HENDERSON

Pimento

www.uitgeverijpimento.nl

Oorspronkelijke titel *Kiss of Death*

Tekst © 2011 by Lauren Henderson. All rights reserved.

Kiss of Death © Singpress Ltd, 2011

Oorspronkelijk uitgegeven bij Delacorte Press, New York

Nederlandse vertaling © 2011 Ineke van Bronswijk en Pimento,

Amsterdam

Omslagbeeld Getty Images/Tai Power Seeff

Omslagontwerp Studio Marlies Visser

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 499 2520 8

NUR 284

Pimento is een imprint van FMB uitgevers bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book

ISBN 978 90 499 2558 1

Voor mijn liefste Greg –
Scarlett heeft haar ware liefde gevonden,
net als ik

We boffen

I

SPOKEN UIT HET VERLEDEN

Er is me echt nog nooit zoiets verschrikkelijks overkomen.

In het donker kijk ik van opzij naar Taylor, die strak voor zich uit staart, verstijfd van afschuw. Ik weet dat zij hetzelfde voelt als ik. Taylor en ik hebben samen zoveel meegeemaakt; je zou denken dat we immuun zijn geworden voor alles wat een mens op deze aardbol kan treffen. We hadden gewaarschuwd moeten zijn. Maar niets had ons op zoveel gruwelijks kunnen voorbereiden.

Ik pak mijn mobieltje, waarvan ik het geluid heb uitgezet, en kijk naar het scherm. O nee. Ik draai me opzij naar Taylor en stoot haar aan, zodat zij het ook kan zien. In de gloed van het scherm zie ik dat ze een grimas trekt, en ze knijpt haar ogen dicht alsof ze pijn heeft. Ze ziet eruit als een waterspuwer. Het licht is blauwig, waardoor haar gezicht nog spookachtiger lijkt.

‘Ik kan er niet tégen!’ fluistert ze.

‘Het moet,’ zeg ik grimmig. Ik kijk naar links en naar rechts, en krijg bevestigd wat ik al weet: ontsnappen is uitgesloten.

Volgens de klok van mijn mobieltje moeten we dit nog een kwartier volhouden. Vijftien helse minuten.

Ik doe mijn ogen dicht, dan hoef ik die treurnis tenminste niet te zien. Maar dan moet ik naar de geluiden luisteren, en die zijn nog erger als er niets te kijken valt. De hel, stel ik me zo voor, moet net zoiets zijn als dit. Tot in de eeuwigheid gevangen, gedwongen om een marteling te ondergaan, zonder dat je een eind kunt maken aan je ellende.

En – zout in de wonde – dat je moet aanzien dat je beste vriendin dezelfde foltering ondergaat.

Er klinkt een werkelijk ondraaglijk geknars, en in een reflex doe ik mijn ogen open. Nagels die over een schoolbord gaan zijn hierbij vergeleken een slaapliedje. Toch zou ik, als ik het ergste aspect van het tafereel moest beschrijven, waarschijnlijk niet kiezen voor het geluid dat ze maken, al is dat nog zo afschuwelijk en oorverscheurend.

Ik zou voor de kleren kiezen.

Eigenlijk weet ik maar heel weinig over Noorwegen. Er schijnen fjorden te zijn, er ligt vaak sneeuw, en de mensen zijn groot en blond en heel erg wit – tot op dit moment waren dat zo ongeveer alle leuke Noorse weetjes die ik kon opsommen. Maar nu kan ik er, kijkend naar de vier leden van de Noorse folkgroep Hürti Slärtbärten (of iets in die geest – ik heb misschien iets verkeerd gedaan met de trema's), die op het podium hun violen mishandelen, aan toevoegen dat de Noren klaarblijkelijk verstoken zijn van alles wat op moderne mode lijkt. Ze zien eruit alsof ze door een of andere grootscheepse blokkade in het eind van de jaren tachtig van de vorige eeuw zijn blijven steken. De twee meisjes dragen foeilelijke jurken van rode tafzijde, met een vierkante halslijn, een verlaagde taille en ruches aan de rok, het soort jurk dat een wraakzuchtige bruid zou kiezen voor de

bruidsmisjes die haar familie haar heeft opgedrongen. En de twee jongens, in rode glimoverhemden en zwarte bandplooibroeken, zouden dan op dezelfde bruiloft voor ober kunnen spelen.

Ze zijn inderdaad groot en blond; ik had dus nog wel iets goed. En ze staan op een rijtje en glimlachen en knikken naar elkaar, terwijl ze met de strijkstok over de snaren zagen en opzettelijk kattengejammer voortbrengen. Ieder normaal mens zou de strijkstok vol afschuw hebben laten zakken en zich tegenover het publiek verontschuldigen omdat hij straal was vergeten om voor het concert zijn viool te stemmen.

Taylor en ik zitten in het midden van de rij, ingeklemd tussen andere meisjes van Wakefield Hall. Miss Carter heeft zich strategisch op de laatste stoel aan de ene kant geposteerd, en tante Gwen aan de andere. Om eruit te kunnen zouden we over iedereen heen moeten klauteren, en ons bovendien de woede van de twee engste docenten van de hele school op de hals halen. Ik buig me naar voren om onder mijn stoel te kijken en te zien of ik er misschien onderdoor kan kruipen – zoveel rijen zijn er niet achter ons, dus misschien kan ik op die manier wegvlugten...

Terwijl ik voorover hang, met mijn hoofd tussen mijn knieën, besef ik dat er op het podium iets gebeurt. Er klinkt geritsel om me heen, mensen rechten hun rug. Het gekrijs van de violen klinkt zo mogelijk nog schriller en valser. Bijna stoot ik mijn hoofd aan de stoel voor me als ik me weer opricht, net op tijd om te zien waarom iedereen opeens de adem inhoudt. De meisjes gaan naar de ene kant van het podium, de jongens naar de andere, en stomverbaasd kijk ik

toe als er een vijfde lid van Hürti Slärtbärten uit de coulissen komt.

Hij is gekleed in net zo'n zijdeachtig rood hemd als de twee andere jongens, maar dat van hem heeft folkloristisch wijde pofmouwen. Alsof dat niet erg genoeg is, draagt hij ook nog een zwarte vlinderdas. Zijn met gel ingesmeerde haar staat in stekeltjes overeind, alsof er op zijn hoofd een dennenappel is ontploft. En hoewel hij net zo lang en blond is als de andere groepsleden, kan ik niet naar eer en geweten zeggen dat hij net zo wit is, want zijn gezicht is overdekt met vurige puisten die net zo rood zijn als zijn blouse.

Hij paradeert naar het midden van het podium, wiegend met zijn heupen en zwaaiend met zijn viool alsof hij een popster is. Hij grijnst en knipoogt naar de twee meisjes, flirt met ze, en danst dan naar de jongens om een trioetje te vormen. Dan rent hij achter de meisjes aan over het podium, alsof ze een of andere bizarre paardans opvoeren, en intussen blijven ze hun violen mishandelen. Om de zoveel tijd knipoogt de ster naar het publiek – hij schijnt te denken dat we hem allemaal adembenemend sexy en charmant vinden.

Ik ben verlamd. Mijn mond hangt open. Volgens mij verkeert de hele zaal in dezelfde toestand: we zijn collectief verbijsterd dat deze jongen met zijn puistenkop, die is uitgedost als een übernichterige ijsdanser, zich gedraagt alsof hij zo weergaloos knap is dat we elk moment gillend het podium zullen gaan bestormen.

En dan hoor ik iets, verderop in de rij: het onmiskenbare, schelle geluid van spottend gelach.

Er is voor alles een eerste keer, neem ik aan. Ik had nooit gedacht dat ik nog eens dankbaar zou zijn voor Plums sar-

castische lachje. Maar op dit moment is dat geluid als manna, want het vermindert de druk op mijn ribbenkast, waardoor ik bijna was gestikt. Als een reeks dominostenen die omvallen begint ieder meisje van onze school te giechelen en dan steeds harder te lachen, totdat we allemaal dubbel liggen. Er gaat een soort golfbeweging door de zaal; ik kan zien dat de schouders van de mensen voor me schokken als zij ook beginnen te proesten.

‘Sst!’ sissen Miss Carter en tante Gwen nijdig. ‘Sst! Het is niet grappig!’

Maar daardoor worden wij juist nog hysterischer. De ster trippelt nu op zijn tenen en komt op de meisjes af alsof hij een stier is. Ze huppelen weg en kijken naar hem over hun schouder, wapperen quasikoket met hun rokken, en Plum giert het uit, bijna net zo schrill als die zogenaamde muziek van hen. De violen bereiken een onmogelijke toonhoogte als ze op de finale aansturen, net als Plums stem. Puistenkop staat triomfantelijk tussen de twee meisjes, die hem met hun viool een krijsende serenade brengen. Tegen die tijd lach ik zo hard dat de tranen over mijn wangen stromen.

De laatste noten zijn zo schel en vals en pijnlijk dat mijn hele gezicht ervan vertrekt, zodat ik me haast in mijn eigen snot verslik. Ik heb het gevoel dat de hele zaal op dezelfde manier reageert; gedurende een fractie van een seconde blijft het stil omdat we allemaal worstelen met de behoefte om onze handen tegen onze oren te drukken.

‘Bravo! Bravo!’ Plum begint uitzinnig te klappen en te juichen.

Ze is op haar manier geniaal. We doen natuurlijk allemaal mee. Ik roffel met mijn voeten op de vloer. ‘Yay!’ roept Tay-

lor, zo'n kreet die alleen Amerikaanse cheerleaders in het openbaar durven te slaken, terwijl ieder ander van schaamte door de grond zou gaan. De hele rij met Wakefield-meisjes gilt naar Hürti Slärtbärten alsof we hardcore fans zijn met posters van de groep op de muren van onze slaapkamer, posters die we met lipstick op onze lippen met kusjes hebben overdekt.

En Puistenkop gelooft het ook nog. Hij maakt een zwierige buiging, knipoogt nog een keer naar ons, wiegt met zijn heupen, en dan doet hij er nog een schepje bovenop: hij steekt zijn viool tussen zijn benen en speelt een paar akkoorden, waarbij hij het instrument sexy naar ons toe beweegt.

We liggen blauw. Het licht gaat aan en Hürti Slärtbärten verlaat het podium, maar voor ons is het al veel te laat. We hangen slap in onze stoel, met rode gezichten die nat zijn van de tranen, en snakken naar lucht.

‘Dat was schandálig gedrag!’ zegt tante Gwen kwaad.

‘Meisjes toch,’ voegt Miss Carter eraan toe.

‘Ik moet toegeven,’ zegt Miss Carters vriendin Jane, die naast haar zit, ‘dat ze niet heel erg goed waren, Clemency. Ze speelden váls.’

‘Dat is juist typerend voor de Scandinavische folkmuziek,’ protesteert Miss Carter, hoewel ze zich duidelijk kapot schaamt. ‘Die dissonantie is volgens mij opzettelijk.’

‘Nou, als je niet gewend bent aan dit soort muziek,’ houdt Jane vol, ‘klinkt het toch echt alsof ze vals spelen. En ik kan het de meisjes niet kwalijk nemen dat ze het een beetje te kwaad kregen toen hij die viool tussen zijn benen stak...’

Plum ziet het weer voor zich en giert het uit. En Plums lach is, zoals ik net al zei, nogal karakteristiek.

‘Plum?’ roept een stem aan de andere kant van de zaal.

Taylor en ik schrikken ons rot. We vegen onze ogen af en kijken naar de andere kant van het gangpad. Daar is een meisje gaan staan, dat onze kant op kijkt. We herkennen haar onmiddellijk. Het is Nadia Farouk. Ik zou dat prachtig golvende, glanzende, blauwzwarte haar, die geraffineerde make-up, de gouden sieraden en het chic in het zwart gehulde figuurtje overal herkennen.

Allicht. Ik heb zeven jaar met haar op school gezeten.

‘O mijn god,’ zegt Nadia hijgend, en ze knijpt haar ogen tot spleetjes.

Plum zit opeens kaarsrecht op haar stoel, alsof iemand een ijzeren staaf door haar ruggengraat heeft gestoken, en ze schudt haar haren naar achteren – dat laatste doet ze altijd voordat ze iemand de oorlog verklaart. De twee meisjes kunnen elkaars bloed wel drinken.

Vorig jaar had Plum een schunnig filmpje van Nadia, en Nadia haalde mij en Taylor over om het te jatten en te vernietigen. Wij wisten alleen niet dat Nadia ook een schunnig filmpje had van Plum, dat ze toen prompt verspreidde, waardoor Plum van St. Tabby werd gestuurd, haar en mijn voormalige school, en op Wakefield Hall Collegiate terechtkwam, waar Taylor en ik al op zaten.

Kortom, we hebben op spectaculaire wijze onze eigen glazen ingegooid. Hoe dom kun je zijn?

Terwijl Plum en Nadia elkaar de maat nemen, dwaalt mijn blik af naar de meisjes die naast Nadia zitten. Ik herken diverse gezichten uit mijn klas op St. Tabby. Ik zie er ook twee die ervoor zorgen dat mijn hart even stil blijft staan, waarna het steeds sneller gaat kloppen, alsof het weg probeert te lopen uit mijn borstkas.

Alison en Luce, mijn twee beste vriendinnen op St. Tabby. We waren zo ongeveer onafscheidelijk; we zaten bij elkaar in de klas, we gingen elke dag na school samen turnen, en dan gingen we naar Alisons of Luce' huis om huiswerk te maken en te eten. Ik bleef altijd zo lang mogelijk, want ik woonde in die tijd op het zolderkamertje van een vriendin van mijn grootmoeder in Holland Park.

We waren niet alleen beste vriendinnen, Alison en Luce ontfermden zich ook echt over me, en voor het eerst sinds mijn ouders doodgingen, toen ik vier was, voelde ik me ergens een klein beetje thuis. We werkten hard voor school en droegen zonder enige gêne bodystockings; we waren nog net geen duffe dozen, maar het scheelde niet veel. Na de turntraining gingen we bezweet en giehelend met de bus naar huis. We moedigden elkaar aan tijdens wedstrijden, we keken naar elkaar als we op de doodenge evenwichtsbalk salto's maakten, we hielpen elkaar overeind als we op ons gat vielen en probeerden stoer te doen als Ricky, onze trainer, tegen ons tekeering. We wisten echt alles van elkaar, waar we slecht in waren maar vooral ook waar we goed in waren.

En daarvoor heb ik ze beloond door ze plompverloren te dumpen zodra ik de kans kreeg om me bij een hipper klik aan te sluiten. Op aandringen van Plum nodigde Nadia me uit toen ze een feestje gaf – mij alleen, zonder Alison en Luce, werd er nadrukkelijk bij gezegd – en ik ging. Schandelijk, natuurlijk, en ik kreeg mijn verdiende loon. Op dat feestje zoende ik met een jongen – beeldschone, sexy Dan McAndrew, op wie ik al jaren verliefd was – en hij viel het volgende moment dood neer aan mijn voeten. Dat gaf ge-

wéldig veel heisa. Ik werd van St. Tabby getrapt en verbannen naar Wakefield Hall, de kostschool waar mijn grootmoeder de scepter zwaait. Voor Alison en Luce was ik even dood als Dan.

Ik was moederziel alleen en dacht dat ik iemand had vermoord, totdat ik Taylor leerde kennen en – na wat gekis-bis – geleidelijk een band met haar kreeg. Uiteindelijk hebben we met z'n tweeën het mysterie van Dans dood ontrafeld. Maar ik neem het Alison en Luce niet kwalijk dat ik eenzaam was. Absoluut niet. Ik heb ze in de steek gelaten. We waren dan wel drie musketiers, maar ik heb me niet aan het allen-voor-één-en-één-voor-allen gehouden, terwijl het hele musketieren daar natuurlijk juist om draait.

In plaats daarvan liet ik ze zien dat ik meedoen met de jet-set belangrijker vond dan trouw zijn aan mijn beste vriendinnen.

Het was mijn verdiende loon dat ze me hebben laten stikken.

En nu kan ik mijn ogen niet van ze afhouden.

Luce heeft nog steeds geen tietten. Maar goed, dat had ze zelf al verwacht; haar moeder is zo plat als een pannenkoek. Ze ziet er wel veel volwassener uit. Luce is een klein ding, met bruin haar in twee staartjes, een kapsel dat haar er jaren jonger deed uitzien. Nu heeft ze een jongenskopje à la Audrey Hepburn, en ze is zelfs opgemaakt. Opeens is ze... *stylish*.

Verbluft kijk ik naar Alison, die een total make-over heeft ondergaan en in een fotomodel is gemetamorfoseerd. Haar krullende rode haar is nu steil, een sluik gordijn dat met een brede haarband van zwart fluweel naar achteren wordt ge-

houden, en ze heeft niet alleen mascara op, zo te zien heeft ze zelfs haar wenkbrauwen donkerder gemaakt. Het is echt een verbijsterende verandering; door die lichte wimpers en wenkbrauwen leek haar gezicht heel vlak en kon je haar trekken niet goed zien. Nu is ze echt heel mooi, op een ouderwetse manier.

Zij hebben mij nog niet gezien; alle meisjes van St. Tabby kijken naar Plum, die zoals gewoonlijk geniet van de dramatische confrontatie.

‘Hé, Nadia,’ roept ze met een ijzige stem. Ze tilt een hand op en wappert met haar vingers afwijzend in Nadia’s richting.

Ik staar nog steeds naar Alison en Luce, versted dat ze er zo anders uitzien. En met mijn doordringende blik trek ik hun aandacht, want ze draaien hun hoofden iets verder opzij, voorbij Plum. We maken oogcontact.

Ik zie dat ze schrikken. En dan, als de schrik wegzakt, zie ik hun boosheid.

Ze zijn nog steeds woedend op me.

Ik zou het liefst wegstijgen, maar dat lijkt laf. Toch wil ik ook niet dat ze denken dat ik me vijandig opstel. Ik ben dan ook immens dankbaar als het zaallicht wordt gedimd, Nadia weer gaat zitten en iedereen weer naar het podium kijkt.

‘Och, wat zijn jullie een geweldig publiek!’ kirt de vrouw achter de knoppen met haar ontzettend leuke Schotse accent, en iedereen is meteen ontspannen en blij. ‘Bedankt allemaal dat jullie naar Celtic Collections zijn gekomen. Dit is altijd een bijzondere avond van ons muziekfestival, want vanavond krijgt jong talent de kans om te schitteren. Het is

een feest om de folksterren van de toekomst te zien, vinden jullie niet? En dan is het nu tijd voor onze laatste groep. Op het Stornoway Folk Festival hebben ze al de eerste prijs voor jong talent in de wacht gesleept, vijf *bonny laddies* met een veelbelovende toekomst. Graag een warm applaus voor Mac Attack!’

Plum grinnikt om het *bonny laddies*, en ik ben het met haar eens dat het veel grappiger klinkt dan *nice boys*. Lizzie en Susan lachen uiteraard mee; als Plum proestend naar een verminkt lijk zou wijzen, zouden ze ook braaf meedoen. Maar dan daalt er een theatrale, blauwgroene gloed over het podium neer, met parse randen, en als Mac Attack begint te spelen, verstomt hun gelach direct.

Soms weet je het meteen als mensen echt heel erg goed zijn in wat ze doen. Je krijgt kippenvel als een actrice haar eerste zin uitspreekt, of een danser opkomt met een indrukwekkende sprong. Hürti Slärtblärten was om te huilen, maar vanaf het allereerste akkoord weten we allemaal dat Mac Attack vét goed is. Ze spelen een nummer in mineur, lieflijk en indrukwekkend, en het spreekt onmiddellijk tot mijn verbeelding. En het is ons niet ontgaan dat de vier jongens op het podium, de toetsenist, de fluitist, de gitarist en de bespeler van de contrabas, stuk voor stuk prima benen hebben. Dat kunnen we constateren, want ze dragen kilts.

Jongens in kilts, die gevoelige muziek maken. Het publiek is nu al in vervoering.

En dan klinkt het geluid van een viool, zoet en melancholiek, als een stem in de verte die een triest lied zingt.

*If with me you'd fondly stray
Over the hills and far away...*

Het is een oude folksong die ik herken, al heb ik het liedje nog nooit zo horen vertolken. Gespeeld op een viool klinkt het magisch, alsof de melodie een toverformule is die een net over je hart werpt en je meeneemt, alsof de violist de Ratten-vanger van Hamelen is. Langzaam loopt hij het podium op, al splend, en er gaat een gesmoorde golf van opwinding door de rij meisjes heen. We buigen ons allemaal naar voren, alsof we aan onzichtbare touwtjes vastzitten.

Hij is beeldschon, met zo'n klassiek lichaam waar ieder meisje van droomt: brede schouders, smalle heupen, sterke, gespierde benen – en dat valt goed te zien, want ook hij draagt een kilt. Zijn kuiten, gehuld in hoge wollen sportkousen, zien er zo goed uit dat Taylor goedkeurend haar wenkbrauwen optrekt. Ik weet dat ze gruwet van jongens met magere kuiten. Hij draagt een T-shirt, en zijn armspieren, die rimpelen tijdens het spelen, zijn al even indrukwekkend als zijn beenspieren. Die idiote eerste violist van Hürti Slärtbärten zwaaide zijn viool als een speeltje heen en weer in een mislukte poging om indruk te maken op het publiek, maar deze jongen hanteert de zijne alsof het instrument deel uitmaakt van zijn lichaam, en hij concentreert zich volledig op de muziek die hij maakt.

Wauw. Die jongen is woest aantrekkelijk.

En dan, als hij naar de schijnwerper in het midden van het podium loopt, krijg ik de schrik van mijn leven, want nu hij helemaal in het licht staat, kan ik zijn gezicht zien. Zijn haar is heel kort en zijn schedel gaaf gevormd, zodat niets afleidt

van zijn trekken, die ik meteen herken: de grijsgroene ogen, de rechte neus, de hoge jukbeenderen. De volle roze lippen. Die me, beken ik tot mijn schaamte, wel heel erg bekend voorkomen.

Die lippen heb ik gekust.

Het is Callum McAndrew, Dans tweelingbroer.

Natuurlijk ben ik niet het enige meisje in de zaal dat Callum herkent. Taylor verstijft in haar stoel – zij is destijds ook naar Schotland gekomen toen we de moord op Dan probeerden op te lossen. We hebben Callum ontmoet onder omstandigheden waar niemand aan herinnerd wil worden.

En een eindje verderop hoor ik Plum tegen Lizzie en Susan fluisteren wie de bandleider van Mac Attack is. Plum heeft Dan heel goed gekend – héél goed. Hij was een kernlid van haar kliek – ultrahippe meisjes en snelle jongens – een feestbeest. Callum is heel anders dan Dan, absoluut geen uitgaanstype. Maar Plum kent hij wel; zijn ex-vriendin, Lucy Raleigh, hoorde bij Plums clubje van puissant rijke, beeldschone, langharige party girls.

Ik zak in elkaar op mijn stoel en staar als gehypnotiseerd naar Callum, die zoete klanken ontlokt aan de viool onder zijn kin. Het is onvoorstelbaar dat dit hetzelfde instrument is waar Hürti Slärtbärten dat vreselijke gejangk mee produceerde. En toch kan ik, ondanks Callums voortreffelijke spel, wel in tranen uitbarsten.

Hoe kan dit nou? denk ik wanhopig. De meisjes van St. Tabby en Callum McAndrew in hetzelfde auditorium? Ik heb het gevoel dat het verleden een verpletterende en zeer ongewenste comeback heeft gemaakt. Het is alsof ik de woede van Alison en Luce kan voelen; er lijkt een rode mist

over me neergedaald. Dat is geen pretje, en tot overmaat van ramp staat Callum McAndrew op het podium, een jongen die eruitziet als een god en speelt als een engel, wat betekent dat alle meisjes in de zaal nog wekenlang alleen maar over hem kunnen praten, dat ze gaan giechelen als zijn naam wordt genoemd, en dat ze eindeloos gaan googelen om foto's van hem te vinden.

Over spoken uit het verleden gesproken. Telkens als ik denk dat ik de moord op Dan van me heb afgeschud en met een schone lei kan beginnen, komt het hele gedoe als een boemerang terug. En nu heb ik het gevoel dat ik erin verzuip.

Het zure is dat ik deze hele ramp over mezelf heb afgeroepen. De school organiseerde een reisje naar Edinburgh in de maartvakantie, en ik was de eerste die zich ervoor opgaf. Ik snakke naar afleiding, want Jase, mijn vriendje, is al twee maanden foetsie. Hij stuurt me sms'jes en we hebben een paar keer geskypet, maar dat vluchtige contact maakt het eigenlijk alleen maar erger, alsof je kruimels gooit naar iemand die op sterven na dood is.

Ik mis hem vreselijk. Ik mis het om hem te voelen, om hem te kussen, om mijn armen om hem heen te slaan, om mijn neus in zijn gladde hals te begraven en zijn geur op te snuiven. Ik dacht dat het beter zou gaan naarmate ik hem langer niet zag, maar het wordt juist steeds erger; het gemis voelt als een gat in mijn binnenste, zo groot als een vuist, gevormd als een vuist, alsof iemand een hand naar binnen heeft gestoken en een onontbeerlijk orgaan heeft weggerukt.

Ik hoopte dan ook dat ik het verdriet in Edinburgh even zou kunnen vergeten. Een nieuwe omgeving, nieuwe belevenissen, en vooral een plek zonder herinneringen aan Jase.

Elke keer dat ik op Wakefield Hall een hoek om ging, elke keer dat ik over het terrein liep, dacht ik heel even dat ik hem zag, bezig om bladeren weg te harken of bomen te snoeien, of soms dat hij naar me toe kwam lopen, stralend omdat hij blij is om me te zien.

Over afleiding gesproken. Ik ben in een slangenkuil terechtgekomen.